

Daha önce defalarca yazdık,
onun eşsiz gayretini,
İngiliz Amerikan İtalyan gibi
birkaç ülkenin tekelindeki deniz sporlarından
tek kürekle Erden in neler başardığını...
ILKYAR vasıtasıyla da köy çocuklarımıza
yıllardır sağladığı büyük desteği, YIBOlardaki
gecenin sessizliğinde binlerce kilometre karanlığın içinden
büyük okyanustan, Hint okyanusundan, Klimanjaro dan
çocuklara okyanusun sesini dinletmekten,
hayallerinin peşinden koşmalarına kadar
ne kadar büyük heyecan ve gülümseme uyandırdı...
Hepimiz gururlandık...
Ancak bugünkü iletisinde Afrika'yı boydan boya geçerken
serzenişte bulunmuş: "batan geminin kaptanı olmak istemiyorum"
Erden i ayakta tutmamız gerekir hep beraber,
bu kadar büyük zorlukları aşmışken, daha büyük bir rekor
hediye etmesine destek olmak gerekir...

Bu akşam ayrıca, yaz kampı misafirlerimizden
Balıkesir Kepsut'tan sevgili Nevin in YIBO dergisine yazdığı yazıyı
paylaşıyoruz... Geçen gün sesini duyduk, "başaracağım"
nidası hala kulağımızda çınlıyor...

Hepimizin yüreği onların başarısı için çarpıyor...

Saygılarımızı sunuyoruz...

ILKYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Bir kac güne Luderitz.te oluruz...

17 Agustos 2011 26.5796S,18.1353E

Grootfontein.den beridir hizi bir tempoda ilerlemekteyiz. Windhoek.ta fazladan bir gün gecirdik, o arada bisikletleri nasıl eve yollarız sorusunu cevaplamaya çalıştık. Norman bisikletini fazla bagaj olarak uçakta götürecektim. Benim bisiklet ve treyleri kutuyla eve postalamak, yenisini almaktan daha pahalıya gelecekti. Belki Luderitz.de bir kosede isteyen alsın diye bırakacağım. Halbuki yazık; dünyayı dolanıp beni buralara kadar getiren bu malzeme, bir gün sergilenebilir, sunumlarda fon oluşturabilir...

Keetsmanshoop.tayız şimdi. Buraya neredeyse 15 km süren bir tatlı meyille arkadaşan ruzgarla birlikte indik. Bir suredir 1000 metre rakım üzerindeyiz. Windhoek 1600 metre rakımdaydı. Bir kaç gün önce Kalkrand yakınlarında uyandığımızda, sislerdeki suyumuz buzlanmıştı. Ama yavaş yavaş buraya bahar gelmekte. Ağaçlarda ve çalılarda ufak yeşil tomurcuklar belirmeye başladı.

Üç gün daha pedal basıp Luderitz limanına ulaşacağız. Orada liman mudurluğundan tavsiyelerini alacağım, tekneyi nerede nasıl suya indiririm onu öğreneceğim. Yerel balıkçılarla sohbette fayda var, onlardan yerel ruzgarları hakkında bilgi edinmem gerekiyor. Karadan uzaklaşana kadar o konu beni tedirgin edecek...

Yukarıdakiler hikaye, asıl önemli olan konu şu:

Mevcut sponsorlarımızın önemli desteğiyle buraya kadar gelen devrialem mücadelesinde 200 bin doları aşan bütçe farkını, şimdiye kadar ben ve eşim Nancy hep kendi aile kaynaklarımızdan karşıladık. Buraya kadar Türk bayrağıyla birlikte vardım, Türkiye.yi temsil ettiğim düşünesindedim. Palalarımda Türk bayrağı boyalıydı, gönderimde Türk bayrağı dalgalandı. Ancak bir Türk sporcusu olarak ben ne yazık ki tükenme noktasına geldim, bütçe acığı had safhaya vardı; bende kalmadı, yabancı uyruklu eşim çalışıp Türk bayrağını ayakta tutmaktaydı. Ayıp oluyor, ben utaniyorum, artık batan bir geminin kaptanı olarak masrafları kısmak için her önlemleri almak zorundayım.

Bu önlemler, denizdeyken en büyük masrafım olan uydu telefonu kullanımını en aza indirmekle başlayacak. Bu okyanus geçişimde Türkçe sitemizdeki yazılar ayda bir ya da daha seyrek olabilir. Daha önceleri İLKİYAR gönüllülerini YİBO ziyaretlerinde uydu telefonu ile arardım, bu sefer yetilli öğrencilerle telekonferanslar mümkün olmayacak. Buna ek olarak Türklerden gelen bağışları İLKİYAR projelerine yönlendiriyorduk, ancak gelen bağışların önce bizim ABD hesabımıza islenmesi, oradan İLKİYAR.a aktarılması, her seferinde cebimden 100 dolar havale parası gerektiriyordu. Bunu sona erdirmem gerekecek, masraflar böyle devam edemez. İLKİYAR dostları zaten doğru adresi biliyor, ayrıca direkt yatırılabilmesi için İLKİYAR hesap numaralarını kendi sitemizde de sunacağız.

Umidim yok, ama yine de onereyim: bugünden itibaren Around-n-Over hesabına Türkler tarafından yapılan katkılar proje bütçe acığını kapatmak için değerlendirilecek. Türkiye dışından sponsorlukların onunu acmak için neler yapmam gerektiğini de ayrıca düşünüyorum.

Erden.

Tanzanya ve Zambiya.nin ardından Namibya bisiklet turu için en uygunu.

Artık Oglak Donencesi.nin güneyindeyiz.

ODTÜ GEZİSİ

Nevin BAŞARAN
8-A

ODTÜ benim hayalimdi. Gerçekleşme ümidi olmayan hayalim... Ama sonra beklemediğim bir anda olmaz dediğim oldu ve ODTÜ'ye gideceğimi öğrendim.

ODTÜ'ye gideceğimi öğrenmek benim için harika bir şeydi. Her şeyi çok net hatırlıyorum. Nasıl unutulabilir ki. Günlerden salıydı. Hem doğum günümü kutlamıştım hem de bu haberi almıştım. Çok güzel bir doğum günü hediyesi oldu bana. Mehmet öğretmen ve Hülya ile birlikte gidecektim.

Ankara'ya bizden önce bizim okuldan 3 arkadaşımız gitmişti. Ben de gitmeyi çok istedim. Ama şimdi ben de gidecektim. Ben de görecektim oraları. Hayatımın fırsatıydı bu. 22 Haziranda gidecektik. Okul bitti günler günleri kovaladı. O gün gelip çattı. Ağabeyim beni Kepsut'a getirdi. Sonra Balıkesir'e gittik. Tren gece 23.00 kalkıyordu. O zamana kadar Mehmet öğretmen Hülya ile bizi parka gezmeye götürdü. Sonra tren saati geldi ve trene bindik. Yolculuk başlamıştı. İçimde yeni yerler, yeni insanlar görme heyecanı vardı. Türkiye'nin en iyi üniversitesine gidecektim. Sonuçta bu hafife alınacak bir şey değildi. ODTÜ'ye bir daha gitme imkânım olmayacaktı. Tabi ki de orayı kazanırsam giderdim ama bu, şu anda imkânsızdı. Ben hayalleri içimde kurarken trende ODTÜ'ye giden Balya'dan öğrenciler vardı ve öğretmenlerimiz bizi tanıştırdı. Şimdiden yeni arkadaşlarımız olmuştu. Kim bilir daha kimlerle

tanışacaktık ve neler yaşayacaktık. Bu duyguların içinde yolculuk devam etti. Bir türlü uyuyamadım ve sonra öğleye doğru tren durdu. Ankara'ya gelmiştik. Trenden indik otobüse bindik bir süre sonra yola yürüyerek devam ettik. Kampuse ilk adım attığımızda içimde hem bir gurur vardı, hem de tanımadığım bir duygu. Hemen ağabeyler ve ablalar bizim yanımıza geldi, bizi aldılar ve giyinmemiz için bizi odamıza bıraktılar.

Öğretmenlerse başka bir yere gitti. Biz kıyafetlerimizi değiştirdik ve bize verilen kıyafetleri giydik. Artık benim için başlamıştı 7 gün boyunca ODTÜ'de olmak. Bizi hemen başka bir yere götürdüler. Oraya vardığımızda herkes oradaydı. Bir sürü çocuklar ve öğretmenler vardı. Biz biliyorduk ki orada hepimiz artık bir aileydik. Akşam olunca bizi yurttaki bir salona götürdüler. Orada bize bir hafta boyunca ne yapacağımızı söylediler. İlk başlarda dersler işleyecektik. Bazılarımıza sıkıcı gelebilirdi ama ben ODTÜ'de ders işleyeceğim için çok mutluydum. Listenin daha sonlarında hayvanat bahçesi, Anadolu Medeniyetleri Müzesi, 3 boyutlu sinema, Anıtkabir ziyareti gibi hiç unutmayacağımız etkinlikler vardı. Bizi daha iyi kaynaştırmak için, yurttaki farklı yerlere almışlar. Odamızdaki arkadaşların hepsi çok iyiydi. Aralarında bir kişiyle çok iyi arkadaş oldum. Adı Gamze'ydi, çok güzel bir kızdı. Neyse artık yatmıştık yatar yatmaz uyumuşum. Tren yolculuğu kolay mı? Sabah kalktığımızda bazı şeyleri anladım. Burada okumak herkese nasip olmaz ama çalışkan ve kendine güvenen bir insanın yapamayacağı şey yoktur. Bizi grup grup ayırmışlar. Ben Fen 1 grubundaydım. Grupları sabah belirlediler. O gün öğretmenlerimiz İstanbul'a gideceklerdi. Daha sonra onlarla gidecek öğrenciler vardı. Ben de gitmek istedim ama bir yandan da ODTÜ'de kalmak istedim.

İlk kalıvtığımızı yapıyorduk. Sabah ağabeyler ablalar erken kalkmıştı. Onlarla konuşurken aralarından biri yanıma gelen Hülya arkadaşımınla konuşuyordum. Onunla ben de tanışmak isteyip yanına gittim. Daha sonra onun da Kepsut'lu olduğunu öğrendim. İnanmayacaksınız ama O da benim köyümdenmiş. Adı Zehra imiş. Bizim köyümüzden biri oraya gidebiliyorsa ben neden gidemeyeyim diye içimden geçirdim. Daha sonra bize ayrılan ders saatleri başladı. Her gün sırasıyla biyoloji, kimya, fizik dersleri gördük. Hepsisi çok ilginç ama benim en çok ilgimi çeken kimya dersi olmuştu. Deneyler yapmasını severim. Hele bu maddelerin birbirine karıştığını deneylerse. Yavaş yavaş geçiyordu zaman. Artık sona doğru yaklaşıyorduk. Biz de boş durmuyorduk tabi. Akşamları ağabeyler ablalar hepimize origamiden bir şeyler öğretiyorlar, değişik şeyler yaptırıyorlardı. Yani her zaman bir şey yapıyor her dakika yeni bir şey öğreniyorduk. Haftanın son günleri yaklaşıyordu. Artık bize ayrılan zaman daralıyordu ama her şey çok güzel gidiyordu. Bizi 3 boyutlu sinemaya götürdüler, bu bir ilkti benim için. Daha önce hiç böyle bir sinema filmi izlememişim. Aslında sinemaya 2.defa gitmiş oldum ama 3 boyutlu sinema bambaşka idi. Filmin adı da "Canavarlar Yarattıkları Karşı" idi. İlkler bununla da kalmıyordu. Daha sonra hayvanat bahçesine gittik. Daha

ilgimi çeken küçük heykelcikler ve eski zamanda kadınların kullandıkları aksesuarlardı. Bir hafta boyunca bizi eğlendirmek ve bu bir haftanın verimli geçmesi için çok seri program yapmışlar. Ben en çok Anıtkabir'i merak ediyordum. Oraya ne zaman gideceğimizi düşünüyordum. Beklediğim zaman gelmişti, Anıtkabir'e gidecektik. Herkes ODTÜ'nün otobüslerine bindi. Şarkılar söyleyerek gidiyorduk Atamızın yattığı yere. Anıtkabir'e vardığımızda her yer insan doluydu. Grup olarak Anıtkabir'in taşlı yolunda gururla yürüyorduk. Bekli de hayatımda ilk ve son defa görecektim. Anıtkabir'i. İlk önce Atamızın yattığı yere gittik. Her yer çok özenle hazırlanmış. Biz Anıtkabir'i sadece fotoğraflardan görüyorduk. Oysa ki o fotoğraflardan daha güzelmiş. Başka bir binaya gittik orada Atatürk'ün eşyaları vardı. Hepsisi birbirinden önemliydi. İnsan onları görünce Atatürk'ü görmüş gibi oluyordu. Ben artık Anıtkabir'i görmenin gururuyla döndüm kampüse. Ertesi gün gidecektik. Çok üzülüyordum arkadaşlarımdan, abi ve ablalardan ayrılacağım için ve en önemlisi de buraya bir daha gelemeceğim korkusuyla üzülüyordum. Ertesi gün pikniğe gidecektik. O gün öğretmenimiz İstanbul'dan dönmüştü. Otobüslere binip piknik yerine gittik. Piknik yeri büyüktü. Herkes yayılvermişti piknik yerine. O kadar kalabalığın içinden Mehmet öğretmeni zar zor

buldum ve yanına gittim. Birbirimize ne yaptığımızı anlattık. Piknik yerinden bir yeri gözümüze kestirmiştik. Orada fotoğraf çektirdik. Oyunlar oynadık, gezdik, dolaştık, eğlendik. Akşam olduğunda geri dönecektik. Kimileri ertesi gün gidecekti ama biz erken gidecektik. Akşamki partiyi göremeyecektik. Biz kampüse vardığımızda hazırlıklarımızı yaptık. Akşamki partiye gitmeyi çok istedim ama dönmek zorundaydım. Bizi Zehra abla uğurladı. Öğretmenlerle birlikte yemeğe gittik ve daha sonra sonra metroya binip tren garına doğru yol aldık. Tren vakti gelmişti. İstemeye istemeye binmişim trene. Geldiğimiz yere

önce hiç görmediğim hayvanları gördüm. En çok ilgimi çeken aslanlar oldu. Ablalarımız ağabeylerimiz bizim eğlenmemiz için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bize şarkılar öğretiyorlar hep beraber söylüyorduk. Son günlerde bir yandan ders işliyor, bir yandan değişik etkinlikler yapıyorduk, bir yandan da eğleniyorduk. Her şey çok güzel giderken zaman durmuyor tıkır tıkır işliyordu ama biz de durmuyorduk. Eskiye bize taşıyan bilgilerin olduğu Anadolu Medeniyetleri Müzesine gittik. Orada her şey eski çağlardan kalma idi. Benim en çok

gidiyorduk.

Bize ayrılan süre bitmiş, bir hafta su gibi gelip geçmişti. Benim için bu haftanın önemi büyüktü. Bir hafta da olsa hayallerim gerçekleşmişti. Ben ODTÜ'ye gitmenin gururuyla evime döndüm. Geçirdiğim o haftayı dün gibi hatırlıyorum. Kim hatırlamaz ki... Benim ODTÜ'ye gitmem inşallah sadece bir haftayla kalmayacak. Ben ODTÜ mimarlıkta okuyup iyi bir mimar olacağım.